

การศึกษาในกะลา

🕒 นำเสนอเมื่อ 26 เม.ย. 2558

คอลัมน์ ชั้น 5 ประชาชาติ โดย สาโรจน์ มณีรัตน์

เป็นที่แน่ชัดแล้วว่าภายในปีนี้กรมสรรพากรจะเรียกเก็บภาษีโรงเรียนกวดวิชาเพิ่มขึ้นประมาณ 8-9% ทั้ง ๆ ที่ก่อนหน้านี้โรงเรียนกวดวิชาหลายแห่งพยายามอย่างยิ่งที่จะให้กรมสรรพากรจัดเก็บภาษีในปีหน้า

โดยอ้างว่ายังไม่มีความพร้อมในเรื่องของบัญชีเนื่องจากบางโรงเรียนมีหลายสาขาจึงมีอยู่หลายบัญชีดังนั้นถ้ากรมสรรพากรจะเรียกเก็บภาษีจริงขอจัดรูปบัญชีให้เป็นบัญชีเดียวเสียก่อน

รวมถึงการจัดการทรัพย์สินของแต่ละสาขาให้อยู่ในหมวดเดียวกัน

ผลเช่นนี้จึงทำให้หลายฝ่ายคาดการณ์ไปในทางเดียวกันว่าเมื่อโรงเรียนกวดวิชาเสียภาษีเพิ่มภาระคงตกอยู่กับผู้ปกครองที่จะต้องจ่ายค่าคอร์สเรียนของบุตรหลานเพิ่มขึ้นอย่างแน่นอน

ปีนี้ปีหน้าไม่ทราบได้

แต่ที่แน่ๆ ถ้าโรงเรียนกวดวิชาเพิ่มค่าเล่าเรียนในแต่ละคอร์สจริง ผู้ปกครองจะยอมจ่ายหรือไม่ เรื่องนี้แทบไม่ต้องไขเหตุและผลใด ๆ ทั้งสิ้น

ผมว่ายอมจ่ายอย่างแน่นอน

คำถามคือ ทำไมผู้ปกครองเหล่านี้ถึงยอมจ่ายเงินให้โรงเรียนกวดวิชา บางคนจ่ายตั้งแต่ ม.1-ม.6 และไม่ใช่แห่งเดียวด้วย เพราะในระบบการเรียน หน้าที่ทุกคนทราบดี มีทั้งสายวิทย์-คณิต, ศิลป์-คณิต, ศิลป์-ภาษา และอื่น ๆ

ยกตัวอย่าง ถ้านักเรียนอยู่สายวิทย์และต้องการสอบเข้าคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาฯ นักเรียนคนนั้นจะต้องเสียค่าเรียนกวดวิชาในวิชาฟิสิกส์, คณิตศาสตร์, ภาษาอังกฤษ

ซึ่งเป็นวิชาหลักที่ใช้ในการสอบ

นอกจากนั้นต้องไปเรียนวิชาความสามารถทางด้านสถาปัตยกรรมเพิ่มเติม

ซึ่งจะต้องเรียนตั้งแต่ ม.4-ม.6

โดยเฉพาะในช่วง ม.6 จะต้องเข้าแคมป์กินนอนอย่างน้อย 2-3 คืน เพื่อติวเจาะเข้าคณะสถาปัตย์โดยตรง

ความต้องการของนักเรียน ม.6 ที่จะสอบเข้าคณะสถาปัตย์ จุฬาฯ ปีหนึ่งเป็นหมื่น ๆ คน แต่มหา"ลัยรับได้เพียง 140 คนลองคิดเล่น ๆ แลวกันว่า จำนวน 1 หมื่นกว่าคนที่ตระเวนไปเรียนกวดวิชาในวิชาต่าง ๆ ของสถาบันกวดวิชา รวมถึงสถาบันที่เปิดสอนความสามารถทางด้านสถาปัตย์

เขารับทรัพย์ปีละเท่าไร

ที่ยกตัวอย่างให้เห็นนี้คณะเดียวเท่านั้น

แต่ในความเป็นจริงคณะต่างๆในมหา"ลัยต่างๆมีตั้งหลายคณะ แต่ละคณะล้วนเป็นคณะในดวงใจของกลุ่มนักเรียน หนุ่ม-สาวทุกยุคทุกสมัยที่อยากจะมีที่นั่งในจำนวนเหล่านั้น

ผมจึงไม่แปลกใจที่ศูนย์วิจัยกสิกรไทยออกมาประมาณการมูลค่าตลาดธุรกิจกวดวิชาในปี2558อยู่ที่8,189ล้านบาท คือเติบโตขึ้นร้อยละ 6.8 จากปี 2557 ที่มีมูลค่าตลาดอยู่ที่ 7,670 ล้านบาท

คำถามของผมคือ เกิดอะไรขึ้นกับระบบการศึกษากันแล้ว ?

การเรียนการสอนล้มเหลวใช่ไหม ?

ครูไม่มีประสิทธิภาพใช่หรือไม่ ?

หรือเป็นเพราะนโยบายการจัดการการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการถอยหลังเข้าคลอง

ผมว่าถูกทุกข้อ

แต่ครั้งจะไปแก้ที่ต้นตอคือกระทรวงศึกษาธิการก็อย่างที่ทุกคนทราบกันดีที่กระทรวงแห่งนี้ยังเป็นขุมทรัพย์ของนักการเมืองที่ต่างเขามารุมกัดแทะแสวงหาผลประโยชน์เพื่อพวกพ้อง

การศึกษาก็ยังเป็นอย่างที่เราเห็น ไม่มีทางที่จะปฏิรูปสำเร็จ

หรือจะแก้ที่โรงเรียน

ก็อีกแหละทราบได้ที่ทุกโรงเรียนยังเอ่ยเรียกค่าบำรุงการศึกษากับผู้ปกครองสนนราคาตั้งแต่หลักหมื่นขึ้นไปจนถึงหลักแสนหรือหลักล้านก็เปล่าประโยชน์

หรือจะแก้ที่ครู

ก็เท่านั้นเพราะทราบได้ที่ครูเปิดรับจ้างสอนนักเรียนของตัวเองตามบ้าน อพาร์ตเมนต์ คอนโดมิเนียม หรือตามร้านฟาสต์ฟู้ด โดยคิดราคาชั่วโมงละ 200-500 บาท

เรียนครั้งหนึ่งประมาณ 2 ชั่วโมงอย่างต่ำประมาณกลุ่มละ 5-7 คน ก็เสียเวลาเปล่า

ทั้งนั้นเพราะครูก็เป็นมนุษย์ มีโลก โกรธหลง มีความอยากได้ใคร่มี เพราะต้องผ่อนรถยนต์ คอนโดมิเนียม และอะไรต่อมิอะไร เรื่องอะไรเขาจะดำเนินชีวิตแบบเรือจ้างเหมือนในอดีต

ที่ขอแค่เป็นคนส่งนักเรียนถึงฝั่งเท่านั้นก็ใจเป็นสุข

ผมว่าทางออกของเรื่องนี้คงต้องใช้วิธีสลับตัวบุคลากรทางการศึกษาโดยเอาติวเตอร์ชื่อดังทั้งหลายเข้ามาสอนในโรงเรียนมีเงินเดือนที่ดียังมีแบ่งเปอร์เซ็นต์กันให้ชัดเจนระหว่างติวเตอร์กับทางโรงเรียน

รวมทั้งติวเตอร์เหล่านี้ก็เข้าไปประจำการคณะต่างๆทั้งหลายในมหา"ลัยที่นักเรียนอยากสอบเข้าเปิดคอร์สอนโดยตรงแล้วแบ่งเปอร์เซ็นต์ให้ติวเตอร์กับคณะเหล่านั้นอย่างเป็นทางการ

พูดง่าย ๆ คือในราคาที่ทุกฝ่ายยอมรับได้

พร้อมกันนั้นก็ยุบกระทรวงศึกษาธิการทิ้งไปเลย เพราะมีก็เหมือนไม่มี เนื่องจากที่ผ่านมาไม่สามารถแก้ปัญหาวิกฤตการศึกษาของประเทศชาติได้เลย ทั้ง ๆ

ที่กระทรวงแห่งนี้มีงบประมาณมากที่สุด

แต่ทำอะไรไม่เป็นชิ้นเป็นอันเลย

ผมว่าทางออกของเรื่องนี้ไม่ต้องใช้ตรรกะมากนักหรอกแค่ลองคิดเล่นๆดูถ้าทำได้จริงการศึกษาของบ้านเราอาจจะก้าวหน้าขึ้นบางก็ได้

ใครจะไปรู้ ?

ที่มา [ประชาชาติธุรกิจ](#) 25 เม.ย 2558